

на тъй наричания стрелковий корнусъ. Тѣ правилъ тайни съзаклятия да убиятъ съ собственитѣ си ржцѣ Петра, който измишлявалъ работи противни, споредъ тѣхъ, на православнитѣ закони. Нѣколцина отъ тѣхъ съзаклятници са събрали презъ зимата въ единъ домъ било осъмъ часа слѣдъ пладне. Работата са държали тайно; въ тѣзъ сжщата нощъ, въ сжщия часъ, го сподаря, по обикновению, излѣлъ да са разхождатъ въ шайна по московскитѣ покрити съ снѣгъ улици зелъ съ себе си само слугата си Дурнова. Катъ дошълъ до Арбатската врата, монарха спрѣлъ шайната и започеналъ да мисли; мисълъта била дълбока и са продължавала около единъ четвъртъ. Слугата наконѣтъ дързналъ да попита: „Много ли ще стоимъ господарю, тука?“ Петъръ като че дошълъ въ себе си и казалъ, но не въ отговоръ на челоуѣка си: „Отишълъ бихъ тамъ, но трѣбва да отида другадѣ.“ — Завърналъ шайната и търгналъ къмъ Хлѣбнатъ називаема улица, пристигналъ, спрѣлъ са, слѣлъ отъ шайната, влѣлъ въ единъ непознатъ домъ и пратилъ слугата си до най-ближния дежурный офицеринъ съ заповѣдъ да отидатъ по възможности поскоро два надесять гренадери въ сжщия домъ; а самъ безъ шумъ влѣлъ въ дома дѣто нашълъ сѣдящи на въ черната трапеза четворица стрелци, имената на които той знаелъ; тѣ са служили единъ други. — „Шчините тукъ, другари?“ имъ казалъ царя.

Може да си представи челоуѣкъ какво внезапно смущение е причинило туй нечаянно посѣщение; тѣ немогли нѣто дума да произнесжтъ; но монархъ си извелъ изъ тозъ страхъ и смущение като имъ казалъ, че той са разхождалъ изъ града въ шайна истиналъ, видѣлъ огънь и дошалъ да са сгрѣе а и добро щастие са срѣщналъ и съ познати лица. Оборени отъ такъвъ милостивъ отзивъ, тѣ отговорили